

PÍSEŇ 0384

Ó Světlo, Trojice svatá

Rohův kanc. 1541

1. Ó Svět - lo, Tro - ji - ce sva - tá, tys jed - na bož - ská pod - sta - ta, svou

nás o - svě - cuj jas - no - stí, o - de - jmi vnitř - ní tem - no - sti.

2. V světle nepřístupném jsi, v místě nestižitelném, světlem víry dej se znáti, srdcem celým milovati.
3. Ó mocný, moudrý i dobrý, k sdílnosti v dobrém všem štědrý, naši mdlobu, hloupost, zlost znáš i lítost v tom nad námi máš.
4. Trojí v osobách, jeden Bůh, z nebe viděl jsi náš neduh a ráčil ses ohlásiti a z milosti nás spasiti.
5. Ukázals osob rozdílnost, však božskou jedinou bytost v stvoření a vykoupění i ve vnitřním obnovení.
6. Toto tvoje trojí dílo hříšnému se přiblížilo člověku k jeho spasení, by v něm neslo tvé znamení.
7. Neboť nižádné stvoření člověku v tom rovno není, že k obrazu stvořen tvému a tak k životu věčnému.
8. Kdyby zůstal v nevinosti, přišel by k nesmrtelnosti, na duchu též i na těle život z tebe měl by cele.
9. Ale ty, všemohoucí sám a v moudrosti, v dobrotě znám, způsobils to v své milosti, aby zas ožil k věčnosti
10. a pro Pána Jezu Krista v svatém došel nebi místa, když má skrz Ducha svatého obraz stvoření nového.
11. Budiž Bohu Otcí chvála, i Synu jeho buď dána, i také Duchu svatému, Pánu Bohu jedinému.

Lukáš Pražský 1541, EZ 1979